

"Як підготувати дитину до дитячого садка"

Прихід у дитячий садок - перший серйозний етап соціального життя дитини. Досі вона спілкувалась тільки з членами родини, приятелями - сусідами або з тими, кого дорослі запрошували у дім. І от - багато незнайомих облич, нова обстановка... У дитячих садках працюють досвідчені, кваліфіковані вихователі, які зуміють ввести ваше маля в колектив, адаптувати його до нових умов. У принципі, якщо мати в силу обставин змушена буде залишити дитину на цілий день - великої біди не станеться. Проте краще, звичайно, поступове звикання. Поки дитина приглядається до нових товаришів, цікавиться новими іграшками, побудьте неподалік. Коли через півгодини або годину після приходу переконаєтеся, що дитина почувається спокійно, лагідно скажіть їй, що вам треба йти, що невдовзі ви прийдете по неї й забереєте додому. Якщо навіть маля трохи поплаче без вас, вихователь зуміє утішити й забавити дитину. Спершу залиште її в садку на кілька годин, потім - на півдня. Невдовзі все ввійде в належний ритм. Різноманітні іграшки, можливість гратись з іншими дітьми швидко зацікавлюють малят, і вони звикають до садка. Найголовніше, щоб перші враження були позитивними. А для цього дамо батькам кілька практичних порад.

Розповідайте дитині якомога більше доброго про садок і активно привчайте її до самостійності. В колективі добре закріплюються навички самообслуговування, але закласти їх належить у сім'ї, як і навички гігієни.

Батьків часто турбує, як одягати дитину для дитсадка. Насамперед так, щоб їй було зручно. Одяг має бути міцним, не ускладнювати рухів дитини (під час бігу, стрибків, лазіння тощо) і таким, щоб малюк сам міг вільно роздягатись і одягатися. Привчіть дитину правильно застібати пальтечко, вміло поводитися зі "змійкою", одягати шапку, знімати і взувати черевики (хай взуття буде досить просте, аби дитині не доводилося вибиватися із сил, стягуючи його з ніг). Безумовно, матері простіше самій одягти і роздягти дитину, але варто бути терплячим - нехай учиться самостійності, дорослішає. Перетворіть цю "процедуру" на цікаву гру. Дитина ще вдома повинна привчатись втішати або акуратно складати свій одяг, давати раду іграшкам, правильно поводитися з олівцем, клеєм, іншими предметами. Щоб полегшити перебіг адаптації, заздалегідь учіть малого науки спілкування з іншими: поясніть, що таке дружба, чому треба йти на поступки, рахуватися з чиймись інтересами. У великих сім'ях взаємини між братами і сестрами допомагають малюку домовитись з іншими родинами щодо організації спільних ігор дітей. Добре також ходити гуртом на прогулянки, екскурсії. Все це не лише збагатити дітей новими знаннями та уявленнями, а й зробити їх комунікабельними. Батьки і вихователі - перші впроваджувачі рідної української мови в душу і розум дитини. Якщо дорослі спілкуються з дітьми чистою, барвистою мовою, вона обов'язково перейме їхній стиль. Але так само переймає вона й суржик, грубі висловлювання, жаргонізми. Пильнуйте себе!

Проте самого наслідування дорослих і запам'ятовування замало для оволодіння вмінням говорити правильно і красиво. Потрібна цілеспрямована робота над розвитком усного мовлення. Це важливо й у тому ракурсі, що в саду дитині часто доводиться розповідати про поїздки, мандрівки, які вона здійснила з батьками, про те, що вона бачила, чула і робила. І такого мистецтва розповіді теж треба навчити ще до вступу у дошкільний заклад. Нехай дитина розповідає татку з мамою про те, що бачила у дворі, парку, зоопарку, музеї тощо. Привчившись правильно висловлювати свої думки і вільно оповідати про цікаві для неї події, маля в подальшому убезпечиться від комплексу "мовчальника".

Диференціювання дітей на таких, для кого природним є російське, українське чи мішане мовлення - основний методичний підхід до оволодіння спорідненою мовою. Якщо маля виховується в російськомовній сім'ї, у нього довше формується механізм іншої мови. Тут зразкова українська мова у дорослих особливо важлива. Утім, удосконалення рідної мови потребують і діти з українськомовних сімей. На них спирається вихователь, використовуючи в різних ситуаціях їхні природні можливості й залучаючи до спілкування з однолітками рідною мовою.

Ще один важливий аспект: батькам належить знати стадії росту і розвитку дошкільників, а також їх індивідуальні особливості. Ріст і розвиток дитини - складний процес, одним з компонентів якого є формування рухів. Кожен віковий період - це активне оволодіння дитиною певними руховими діями. На час приходу в дитсадок малюк, як правило, навчається бігати, стрибати, вилазити на висоту, підлізати під предметами тощо. Втім, здатності дітей на третьому році життя це однакові. По-перше, через те, що ставлення до фізкультури в різних сім'ях вельми відмінне. Одні батьки дають дитині рухову волю - тоді вона природно реалізує свої можливості, інші стримують рухову ініціативу, через що маля, бува суттєво відстає від однолітків у дитячому садку. Втім, ніколи не пізно надолужувати своє дитя в "спортивні

невдахи". Регулярні фізкультурні заняття в дитсадку підтягнуть хлопчика чи дівчинку до належного вікового розвитку рухів. А такі самі регулярні заняття вдома допоможуть дошкільняті полюбити фізкультуру всерйоз і надовго.